

EEN GEIT in de SPOORSTRAAT te DORST

INLEIDING

Sinds 4 september 1999 staat in de Spoorstraat een kunstwerk bestaande uit een geit en haar geitenhouder. Dit tweetal is inmiddels door de Dorstse bevolking geaccepteerd, sterker nog ze hebben ook nog een maatschappelijke functie gekregen want ze staan op de vlag van de Midzomernachtfeesten.



De vlag van de Midzomernachtfeesten
foto: Berrie Pelders

Dorpsgenoten zeggen als we na een lange reis of een zware werkdag Dorst binnen rijden en we zien onze geit dan zijn we weer "thuis". Dat doet me deugd omdat ik een klein aandeel mocht hebben in het tot stand komen van dit kunstwerk.

Er rijzen wel een paar vragen:

Waarom een geit ? - Hoofdstuk 1 - Blz. 2

Heeft dat iets met de Bokkenwei te maken?- Hfd. 2 - Blz. 8

Hoe kwam dat beeld tot stand? - Hoofdstuk 3 - Blz. 10

Werk in Uitvoering - Hoofdstuk 4 - Blz. 14

De onthulling - Hoofdstuk 5 – Blz. 28

Hoe ging het verder met het koppel? Hfd. 6 - Blz. 29

HOOFDSTUK 1

WAAROM EEN GEIT?

In het begin van de vorige eeuw bestond Dorst uit een eenvoudige gemeenschap van kleine boeren die zich zelfvoorzienend in leven moesten houden. Dat wil dus zeggen dat alle voer voor hun vee in de zomer verzameld moest worden om de winter door te komen. Voer bij kopen, zoals dat nu op grote schaal gebeurt, werd niet gedaan.

De grond rond Dorst was schraal en kunstmest was er nog niet. Dat betekende dat de meeste boeren maar enkele koeien konden houden. Van de melk werd boter gemaakt die in Breda verkocht kon worden. Ook honing, bijenwas, eieren, groenten en fruit, musterd (takkebossen) waren producten die wat contant geld in het laatje brachten bij de boeren.

Dus melk was een kostbaar artikel dat de gewone burgers niet konden betalen. Toch was het die tijd slecht gesteld met de volksgezondheid en men kampte met een grote kindersterfte. Daarom werden er als alternatief melkgevende geiten gehouden. Zodoende werd de geit "de koe der armen genoemd". Iedereen hield een of meer geiten ook de pastoor en de boswachter.

DE NEDERLANDSE WITTE MELKGEIT



Bron: natuurlijkerleven.nl

Het ras, dat gehouden werd, was de witte melkgeit zonder hoorns, dat al door de Romeinen hier zou zijn geïmporteerd. Dit ras is vanwege zijn mediterrane afkomst niet winterhard. Dus werd de geit als het begon te vriezen in huis opgenomen. Bij mijn grootmoeder stond het huisdier dan onder de keukentafel.

Dat is helemaal geen probleem want de witte geit is een heel proper dier en zij poept mooie vaste keuteltjes die zo met de bezem naar buiten geveegd kunnen worden. De witte geit is in de loop der eeuwen een echt huisdier geworden. Het is een schrandere, vrolijke huisgenote die haar verzorger mekkerend begroet.

Het menu van de geit is het tegengestelde aan dat van de koe. De geit eet het liefst van alles wat de koe laat staan en zij prefereert harde houtige gewassen zoals takken en twijgen, distels, brandnetels, enz.



Distels en brandnetels
Bron: <https://fotomarkt.wordpress.com>

Daarom werd de geit met een touw aan een paaltje op verloren randjes en kantjes neer gezet. Als de zaak dan kaal was werd een volgende plekje gebruikt. Men noemde dat "tuieren". Een prachtig groen grasveld kan haar niet bekoren. Wordt dat gras gehooïd dan eet de geit dat in de winter wél met plezier op.

DE NEDERLANDSE LANDGEIT

Vroeger hield men ook wel de Nederlandse landgeit maar die gaf minder melk. Deze geit is groffer van bouw en heeft een

zware beharing waardoor ze wintervast is. Enkele jaren geleden liep in de Boswachterij Dorst een kudde van deze geiten maar die zijn volgens de boswachter spoorloos verdwenen. U zult het dus met een foto van een landgeitbok moeten doen.



Landgeitbok

Bron: Wikipedia

GEITENFOKVERENIGING

Om een zuiver ras te houden en om de melkproductie op een hoger plan te brengen werd in 1909 de "Eerste Nederlandse Rooms Katholieke Bond van Geitenfokkers in de Baronie van Breda" opgericht. Frans Carton had altijd een werkzaam aandeel als bestuurslid van deze bond.

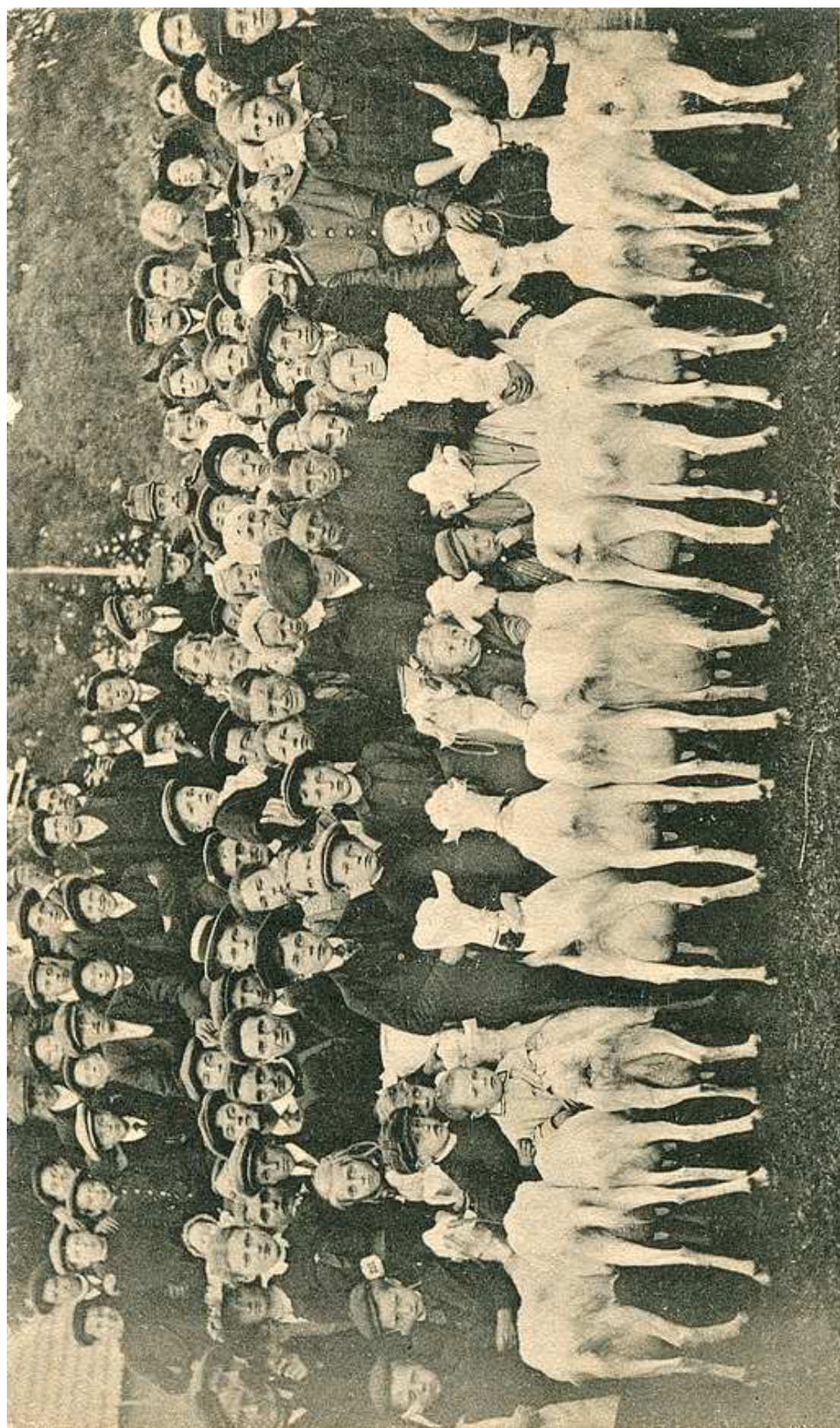
De geitenfokkers van Dorst namen als Afdeling ook deel aan deze Bond. Er werden regelmatig keuringen gehouden waarbij de keurmeesters letten op de vereiste lichaamsbouw en maten van de aangeboden geiten.

De beste geiten gingen hoger op en er werden door Dorstse geitenfokkers prijzen gehaald in Brussel en Amsterdam. Naar die plaatsen reizen was in die tijd hetzelfde als nu een reis naar Amerika.

Dorstse geiten werden zelfs geëxporteerd naar voormalig Nederlands - Indië en Engeland.

Hier onder foto's, uit de collectie Carton, van medailles die Dorstse geitenhouders met hun geit verdienen. De laatste medailles werden in 1960 uitgereikt. Foto's Piet van Beek.





Dorst, afd. v. d. 1sten Ned. Bond van Geitenfokverenigingen Baronie Breda. Gecentreerde Melkgeefsters geboren 1914.

De beste geiten gingen hoger op en er werden door Dorstse geitenfokkers prijzen gehaald in Brussel en Amsterdam. Dorstse geiten werden zelfs geëxporteerd naar voormalig Nederlands - Indië en Engeland.



Geitenkeuring, vooral de achterhand was belangrijk.

Het is interessant om te zien dat alle mannen en zelfs jongens een pet dragen. Dat hoorde zo in die dagen. Dit onderwerp komt verderop nog ter sprake.

Verder valt het op dat er veel kinderen op de foto staan. De geitenkeuring was natuurlijk een heel feest want verder was er weinig te doen.

Iedereen was dus op zijn 's Zondags gekleed want er moest een foto gemaakt worden. Een zeldzame gebeurtenis in die dagen. Zelf een foto maken bestond nog niet en een foto laten maken was erg duur. Dus de geitenhouders brachten hun kinderen mee om ook op de foto te komen.

Tot nu toe wordt gesproken over het fokken van geiten. Welnu daar heb je bokken voor nodig en dat gaf grote problemen. Bokken verspreiden, als ze dekrijp zijn, een zeer onaangename doordringende lucht en daarom is het vrijwel onmogelijk thuis een bok te houden.

HOOFDSTUK 2

HEEFT DAT IETS MET BOKKENWEI TE MAKEN?

Om het bezwaar van de stank te ontlopen werd met medewerking van de boswachter A. van Dijk in 1904 op de Lange Heide een houten bokkenstal gebouwd. Toon Dekkers werd met de verzorging van de beestjes belast en hij hield daar de bijnaam van "den bokkenboer" aan over. U ziet hier onder een foto van de inmiddels vernieuwde houten bokkenstal genomen in 1915. Op de voorgrond een aantal bokken en leden van de geitenfokvereniging.



Van september tot november kuierden de geitenhouders door de Bokkenweidreef, gelegen tussen de Wethouder van Dijklaan en de Prise D'eauweg, naar de bokkenstal op Seters en daarmee is meteen de naamgeving van deze dreef verklaard. Over deze gang naar de bokkenstal bestaan een groot aantal anekdotes die oudere Dorstenaren nog met plezier kunnen vertellen.



Er bestaat zelfs een prentbriefkaart van de dreef naar de Bokkenwei



De geitenfokkerij bleef op hoog niveau door gaan tot in 1942. Toen verboden de Duitse bezetters alle verenigingen. De bokkenstal werd afgebroken en verkocht en daarmee kwam een eind aan het fokken van geiten. Na de oorlog herleefde op kleine schaal de geitenhouderij maar op dit ogenblik treft U in Dorst nog maar een enkele geit aan.

Als herinnering aan deze bokkenstal en alles wat daar mee samen hing werd meteen na de oorlog in de Boswachterij de "Ronde van de Bokkenwei" georganiseerd. Een wielervedstrijd op gewone zwarte fietsen, uiteraard zonder versnelling, ingedeeld in categorieën van 8 tot 80 jaar. Een trekker voor de hele omgeving want er was toen nog niet zoveel te beleven.

Omdat de Boswachterij inmiddels tot stiltegebied is verklaard was de Ronde van de Bokkenwei niet langer meer welkom in het bos. Later werd de draad weer opgepakt zij het niet in Boswachterij maar in het centrum van Dorst.

Verder heeft de eerste plaatselijke carnavalsvereniging de gedachten aan deze tijd levend gehouden door tijdens de carnavalsdagen de Dorstenaren om te dopen in bokken en geiten.

HOOFDSTUK 3

Hoe kwam dat beeld tot stand?

In 1998 heb ik op weg naar de Pyreneeën in Frankrijk haartjes binnen gekregen van de processierups. Ik wist dat toen nog niet maar ik werd er erg ziek van. Hoge koorts en enorme hoestbuien. Een Franse dokter, die ook op de camping stond, kende het verschijnsel niet. Pas later bleek in Nederland dat de processie-rups de veroorzaker was. En dan te bedenken dat de tour-renners, die dat jaar vanuit Den Bosch vertrokken, aangeraden werd lange mouwen en een zonnebril te dragen! Dat zou voldoende zijn??



Inmiddels was ik begonnen met de teksten te schrijven voor het boekje "Dorst in oude ansichten". Daar mocht uiteraard een foto van de geitenkeuring niet in ontbreken. Ik had overdag wat aantekeningen over de geiten door genomen en 's nachts zag ik in mijn koortsdromen in de Spoorstraat een beeldje van een geit staan.

Dat was het!!

Dus op naar Harry Claassen, voorzitter van de Werkgroep Festiviteiten. De Werkgroep vond het een gouden idee en we gingen aan de slag. Om te beginnen moest er een kunstenaar gevonden worden die een beeld wilde maken. Niet wat oud ijzer aan elkaar lassen of andere non figuratieve gekkigheid. Nee, gewoon een beeld van een geit.



*Een dergelijk misbaksel zochten we niet!!
Bron: <http://standbeelden.vanderkrogt.net>*

De kunstenaar Pierre van Leest uit Lage Zwaluwe bleek dat te kunnen. Na een voorbereidend praatje werden we het eens maar er hing wel een stevig prijskaartje aan.

De kas van Werkgroep Festiviteiten was niet zo rijk gevuld dus men begon ijverig naar sponsors te zoeken. Verder moest er de nodige publiciteit komen. Om die op te sieren werd door Corrie Sweep een treffend logo ontworpen dat er heel professioneel uitzag.



De sponsoring liep gesmeerd en er kwamen bedragen binnen van: ABAB Accountants, Frank Baks, Interpolis, Ouwehands Bouw Groep BV, Caron beton, RABO Oosterhout, Vaessen Alg.

Bouwbedrijf BV, Woningbouwstichting Oosterhout en de ZLTO. Helaas waarschijnlijk nog niet genoeg.

TOEVAL?

Het gat in de begroting bleef echter bestaan maar toen gebeurde er iets waar we niet op gerekend hadden. Het Gemeentebestuur van Oosterhout besloot de "Stichting Oosterhouts Kunstbezit" op te heffen. Deze Stichting had een aanzienlijk bedrag in kas en dat bedrag werd onder de drie kerkdorpen verdeeld mits zij daar een goede bestemming voor op konden geven. Onze bestemming werd geaccepteerd en dat maakte de begroting rond. We hadden de benodigde 80.000 gulden bij elkaar. De Werkgroep Festiviteiten zou de fundering maken. Een enorm bedrag voor een beeld maar later bleek pas hoeveel arbeidsloon en materiaal daar voor wel nodig was.

NIEUWE HEREN, NIEUWE WETTEN

Het aanvaarden van deze subsidie van de Gemeente Oosterhout betekende wel dat er twee voorwaarden gesteld werden:

De eerste voorwaarde was dat de vervaardiging van het kunstwerk openbaar aanbesteed moest worden. Dat bracht ons lichtelijk in de moeilijkheden want Pierre van Leest was al aan de slag gegaan met het ontwerpen van het beeld. Maar het liep goed af.

Voor de aanbesteding stuurden drie kunstenaars een modelletje van hun ontwerp in waarbij het ontwerp van Pierre van Leest met kop en schouders boven de andere twee uit stak. Het was wel het mooiste maar ook het duurste ontwerp. Daarom werd de opdracht aan Pierre van Leest gegund.



De tweede voorwaarde leverde ook problemen op want de ambtenaar "die er over ging" vond dat het kunstwerk op het dorpsplein voor de Rabo Bank moest komen. Aanvankelijk gaf hij geen enkel argument aan waarom en hij verscheen zelfs niet op een vergadering waar alle betrokken partijen aanwezig waren.

Pierre van Leest wilde alleen een beeld maken als het op de plaats kwam die hij in gedachten had. Een geit hoort in een groene omgeving zoals de Spoorstraat en niet in een steen-massa zoals het dorpsplein. Verder zou het beeld bij alle evenementen geweldig in de weg staan wat alleen maar kans op beschadiging geeft.

Uiteindelijk kwamen er toch twee argumenten voor den dag vanuit de Gemeente. Er zouden kabels liggen op de voorziene plaats in de Spoorstaat en verder zou er kans zijn op wortelopdruk.

Het argument van de kabels was snel ontzenuwd want bij het inzien van de legger bij de Gemeente Oosterhout bleken daar geen kabels te liggen. Het argument van de wortelopdruk bleek ook niet te kloppen want volgens deskundigen reiken de wortels van een boom niet verder dan zijn kruin. Na lange discussies kregen we toch gelijk en het kunstwerk mocht op de plaats gezet worden waar het nu nog steeds staat.



Leden van de Werkgroep Festiviteiten en van de Stichting Oosterhouts Kunstbezit bekijken de plaats waar het monument van de Gemeente Oosterhout zou moeten komen.

HOOFDSTUK 4

WERK in UITVOERING

Na deze zakelijke beslommeringen weer terug naar het kunstwerk. Een goed kunstwerk spreekt voor zichzelf en is duurzaam in de goede betekenis van het woord. Met duurzaamheid wordt bedoeld eeuwigheidswaarde en dat heeft niets met milieu te maken. Tegenwoordig kun je van krantenpapier al een zogenaamd kunstwerk maken!

Hoewel het beeld voor zichzelf spreekt is er toch nog al wat aan toe te voegen.

DE GEIT

De kunstenaar heeft van een bevriende geitenhouder een stamboek geit, dus met papieren, geleend. Het beestje heeft in zijn atelier rond gedarteld en dat leverde een prachtig levens-echt beeld op. Het geitje is één jaar oud en wordt daarom een "jaarling" genoemd.

De geitenhouder staat klaar om met zijn geitje naar de keuring te gaan. Je kunt zien dat de kop van de geit liefdevol wordt vast gehouden door zijn verzorger. Ze kennen elkaar en ze zijn op elkaar gesteld. We weten dus precies om welke geit het gaat.

Dat ligt anders bij de geitenhouder. Meteen na de onthulling van het beeld gingen er in Dorst namen rond maar de kunstenaar heeft een willekeurige geitenhouder afgebeeld die dus niet bestaat of bestaan heeft. Maar er is wel iets meer over de man te vertellen. Hij was niet zo rijk en dat komt tot uitdrukking door zijn pet.



In de vorige eeuw was de maatschappij opgedeeld in rangen en standen en het dragen van een hoofddeksel werd daardoor met ongeschreven strenge regels bepaald.

p

Omdat hij een pet draagt is hij van de werkende stand. Een arbeider die met zijn handen de kost verdient. Dat kunt ook wel aan zijn krom gewerkte gestalte zien. De middenstand zoals de bakker en de slager droegen een hoed en de mensen die maatschappelijk nog wat hoger stonden droegen een bolhoed.

De pet komt voor in allerlei varianten in onze Nederlandse taal zoals de uitdrukking "Jan met de pet" waarmee de gewone werkende mens werd bedoeld. "Het gaat boven mijn pet" als iemand iets niet begrijpt. Een ander voorbeeld is "Dat zal de pet niet drukken". Omdat men de herkomst van dit zinnetje niet begrijpt wordt dan de pet gemakshalve vervangen door pret. Als je namelijk met een pet op zwaar werk moet doen dan geeft dat een extra druk op je hoofd.

Een ander gezegde is "Met de hoed in de hand komt men door het ganse land." In deze zin zit een dubbele bodem want het zinnetje wat daarna komt wordt nooit uitgesproken en dat is: "Als je een pet draagt kun je dit wel vergeten want als je voor een dubbeltje geboren bent wordt je nooit een kwartje".

Hij staat dus klaar om in zijn zondagse pak naar de geitenkeuring te gaan. Waarschijnlijk was dat ook zijn trouwpak en hij zal er ook in worden begraven. Dat pak werd door een kleermaker gemaakt. Confectie bestond toen nog niet. Zo ging dat vroeger.

Het vest, dat hij draagt, hoort bij zijn zondagse pak. In dat vest zitten ook twee kleine zakjes. Vanuit een knoopsgat van zijn vest naar zijn linker vestjeszak hangt een ketting. Aan die gouden ketting hangt een zakhorloge die van vader op zoon ging. Dat is waarschijnlijk zijn enigste kostbare bezit. Op de foto hier onder de ketting aangeduid met een rode pijl.



Onder zijn vestje ziet U zijn bazeroen. De werkenden droegen geen overhemden en zeker geen stropdas. Dat was veel te duur. Een bazeroen was gemaakt van groffe geweven stof. Er zat een opstaand boordje aan van enkele centimeters dat met een knoopje werd gesloten.

De man draagt zogenaamde sloffen. Dat waren schoenen zonder veters waar je zo in kunt stappen. Ook deze schoenen werden door de plaatselijke schoenmaker gemaakt want schoenen uit de fabriek waren er toen nog niet.

VOORTGANG

Pierre van Leest kon dus verder gaan met zijn ontwerp en op een dag belde hij op om te melden dat we maar eens in Lage Zwaluwe moesten komen kijken. Toen de deur van zijn atelier open ging was het een grote verrassing om te zien hoe dat kleine modelletje omgezet was in een levensgroot beeld van piepschuim.





Hier boven ziet U het hele kunstwerk in piepschuim. Dan is er nog een lange weg te gaan. Het model van piepschuim moet worden omgezet in mallen van delen van het beeld. Na het gieten van de delen in brons, een legering van koper en tin, worden deze stukken weer aan elkaar gelast. Dat ziet U op de foto hier onder.



Als beide beelden in elkaar gelast zijn wordt alles nauwkeurig bijgewerkt. Daarna volgt het patineren. De oppervlakte van de beelden wordt behandeld met vloeistoffen die een bepaalde kleur geven aan het brons maar die ook er voor zorgen dat het brons niet gaat oxideren want dan komt er felgroen koperoxide op het kunstwerk en dat is niet de bedoeling.

Hier onder de kunstenaar nog eens maar nu in gesprek met de geitenhouder.





Nu is het nog rustig in de Spoorstraat maar na een lange moeizame discussie mag hier dan toch het kunstwerk worden geplaatst.



Harry Claasen en Jos de Jong beginnen met het uitgraven van de fundering die 90x150 cm groot moet worden. De diepte werd een meter dus er gaat niemand mee op de loop.



De bekisting zit er in en het waterpas wordt er nog eens op gelegd om te zien of alle klopt!



*Beton er in en krimpnetten tegen het scheuren.
Het wachten is nu op het kunstwerk.*



In afwachting van de onthulling werd bij de fundering een bord geplaatst met de tekst "VOORUIT MET DE GEIT". Dit zinnenetje werd vroeger veel gebruikt. Als men klaar stond om te vertrekken was het sein om te gaan altijd "vooruit met de geit".



Eindelijk is het zo ver. Het beeld staat op zijn plaats!

HOOFDSTUK 5

De ONTHULLING

Voorafgaande aan de onthulling werd onderstaande uitnodiging in heel Dorst verspreid:

UITNODIGING voor alle DORSTENAREN

Zaterdag 4 september is het dan zover: Dorst krijgt haar eigen kunstwerk. De Stichting Oosterhouts Kunstbezit heeft in eerste instantie de realisatie van dit kunstwerk mogelijk gemaakt. De Werkgroep Festiviteiten Dorst heeft voor de nodige aanvullende financiën gezorgd door het benaderen van diverse sponsors, die in Dorst zaken doen. Zo zijn er geldelijke bijdragen ontvangen van ABAB Accountants, Frank Baks, Interpolis, Ouwehand Bouwgroep BV, RABO Oosterhout, Vaessen Alg. Bouwbedrijf BV, Woningbouwstichting Oosterhout en de ZLTO.

De werkgroep wil, haar naam in ere houdend, de onthulling van het kunstwerk feestelijk doen plaatsvinden. Daarom zal om 18.00 uur de burgemeester, dhr. W. Ligtvoet, aanwezig zijn, in gezelschap van een aantal officieel genodigden, om de onthulling te verrichten. Deze historische gebeurtenis vindt plaats in de Spoorstraat, halverwege het dorpsplein en de spoorwegovergang. Het geheel zal door muziek van de fanfare worden opgeluisterd. Na het officiële gedeelte zal er nog onder genot van een hapje en een drankje in café "De Boemel" een gezellig samenzijn plaatsvinden.

In het Nieuwsblad van Dorst is er recent al het een en ander over het kunstwerk gepubliceerd. Bekend is dat het beeld een man met een geit zal voorstellen. Een man, zoals er velen hebben moeten geleefd in deze contreien, die niet zonder de geit als nuttig huisdier konden. De geit was toen werkelijk een hoeksteen van het dagelijkse bestaan. Pierre van Leest heeft als kunstenaar de betekenis van de geit voor de vroegere bewoners van ons dorp zeer herkenbaar weergegeven in zijn in brons gegoten werk. Als we er naar kijken, kijken we samen naar ons verleden, zoals dat op deze grond heeft plaats gevonden. Een van onze dorpsgenoten, namelijk Corrie Sweep, heeft dit nog eens in een gedicht willen benadrukken:

De geitenhouder en zijn geit.

Veel van weleer
Weten we niet meer.
Hoe verliep hier het dagelijkse leven?
Een blik wordt ons nu gegeven
Door het kunstwerk van Pierre van Leest
Het toont ons hoe het is geweest:
De man met de geit.

Hij wilde "dat mèske nie kwijt".

Ze stond aan een paal op een schraal stukske grond
Waar ze altijd wel wat van haar gading vond.
En als "koe van de arme man" gaf ze hier
Dagelijks haar melk als een zeer nuttig dier.
Later kwamen vlees, botten en huid ook van pas,
Zodat ze werkelijk onmisbaar was.
Melk van de koe was te duur voor de gewone man,
Want men maakte er voor de stad boter van.
En voor het in stand houden van de geit
Kwamen de bokken van Seters in de lentetijd.
Boswachter, pastoor, ja, de man hier in het brons,
Leefden van de geit als een van ons.

Tot 4 september 1999!!

Op 4 september was het dan zo ver. Het was stralend herfstweer en de belangstelling was groot. Fanfare St. Joris kwam er bij en het feest kon beginnen.

De plechtigheid begon met toespraken. Harry Claasen als voorzitter van de Werkgroep Festiviteiten heette iedereen welkom.



Harry Claasen heet iedereen welkom.

Daarna begon de onthulling. Het was de bedoeling dat de geit Sara van Jos van Rijen uit Dorst en de gecastreerde bok Peter van Jeroen Aarts uit Molenschot in samenwerking met burgemeester Ligtvoet het doek van het kunstwerk af zouden trekken. Maar Sara en Peter raakten wat in de war door de mensenmenigte. Toen Harry Claasen twee lekkere bruine boterhammen voor den dag haalde lukte het.



De bok en de geit worden ingespannen.



Alles staat klaar. Ook Harry met de boterhammen.



Het begint te lukken! Olav staat op de achtergrond al te juichen.



Burgemeester W. Ligtoet voert het woord.



*Marjon Embrechts draagt het gedicht voor over de geit dat ook op de
uitnodiging staat.*



Een bloemetje voor de echtgenote van de kunstenaar.



Tjeerdje Smid zegt aaaaaai....beesje!!!

Na de onthulling vertrokken we met alle belangstellende naar Café de Boemel voor een drankje en een hapje. Een gebaar dat gezien de warme middag erg welkom was.

HOOFDSTUK 6

Hoe ging het verder met het koppel

Het beeld kreeg geleidelijk aan ook een maatschappelijke functie. Het koppel hoort bij ons en ze manifesteren zich soms net als iedereen.

Q koorts

Door de ingrijpende productiebeperkingen in de landbouw en de veeteelt is de laatste jaren de geit weer opnieuw in de belangstelling gekomen. Geitenmelk valt nog buiten alle quoteringen en er staan in Nederland inmiddels op professionele bedrijven grote aantallen geiten die samen zoveel melk geven dat er overproductie dreigt.

De geproduceerde geitenmelk wordt hoofdzakelijk gebruikt om geitenkaas van te maken. Vroeger werd geitenkaas hier geïmporteerd uit Frankrijk en nu gaat dat in omgekeerde richting.

Door de massale geitenhouderij werden de geiten geteisterd door de, tot voor kort onbekende, Q koorts een fatale ziekte voor mens en dier. De vrolijke onschuldige geit werd de verspreider van een levensbedreigende ziekte. Er werden rigoureuze maatregelen genomen waar de geit en de geitenhouder het slachtoffer van werden.

Waarschijnlijk liet een organisatie, die zich bezig houdt met geiten, een professioneel getimmerd hok om de geit plaatsen. Wie er achter zat is altijd onbekend gebleven. De tekst op het bordje is duidelijk.





Bij allerlei gelegenheden wordt het koppel aangekleed om te laten zien dat ze ook mee leven. Bijvoorbeeld in de carnavalsstijd met een kiel en tijdens de wereldkampioenschappen voetbal met een oranje shirt.

Als voorbeeld hier onder nog een foto uit 2012. Een groep voetballers van Neerlandia die zich "Van veul bier worde zat" noemen kleepte hen ter gelegenheid van hun jaarlijkse feestdag aan.



VANDALISME

Tot heden toe heeft het zich beperkt tot verkleedpartijen. Vandalisme is gelukkig nog nauwelijks voor gekomen. Wel heeft een onbekende grapjas zonder dat iemand het zag het kunstwerk hier en daar met witte verf besmeurd.



Bron: www.krogtweb.nl

Gelukkig is het kunstwerk omringd door buurtbewoners die het "hun" geit noemen. Dus een perfecte bewaking. De bewoners van de Spoorstraat zijn trots op het beeld. Temeer omdat ook de belangstelling van voorbijgangers hartverwarmend is.

Zo zelfs dat het beslist het meest gefotografeerde object in Dorst is

GRAPJE

Om te besluiten nog een klein grapje:

Pierre van Leest kwam naar Dorst om een goede plaats te zoeken voor de geit. Tijdens dat inleidende bezoek gebeurde er iets leuks, dat ik U niet wil onthouden.

Veel mensen weten niet dat een geit maar twee spenen heeft. Pierre van Leest wist dat wel maar Harry Claassen zei dat het er maar één was. Na een korte discussie zei Harry laten we dan maar eens naar een echte geit gaan kijken.

Dus het hele gezelschap naar Poppelaars op Seters. Op het moment dat we het erf op gingen kwam hun geit nieuwsgierig mekkerend op ons af met maar één speen!! De andere speen bleek geamputeerd te zijn wegens een ziekte maar Pierre kon het grapje wel waarderen.

TOT SLOT

Het was een genoegen om alle documentatie en foto's nog eens door te nemen om dit verslag te kunnen schrijven. Ik heb dat gedaan om voor het nageslacht vast te leggen hoe dat tweetal in de Spoorstraat terecht kwam.

Ik ben nog steeds blij, als ik door de Spoorstraat kom, dat mijn koortsdroom in de Pyreneeën uit is gekomen.

Dank aan iedereen die mee gewerkt heeft om dit prachtige beeld in de Spoorstraat te krijgen. Ook dank aan de bewoners van de Spoorstraat die het kunstwerk nauwlettend in de gaten houden.

In het bijzonder dank aan de Werkgroep Festiviteiten, die de motor was bij dit project, de Stichting Oosterhouts Kunstbezit en de sponsors: ABAB Accountants, Caron Beton, Frank Baks, Interpolis, Ouwehands Bouw Groep BV, RABO Oosterhout, Vaessen Alg. Bouwbedrijf BV, Woningbouwstichting Oosterhout en de ZLTO.

Jos van Alphen, zomer 2012





*Daar staan ze dan. Samen in weer en wind al jarenlang.
Aquarel gemaakt Corrie Sweep*



Pierre van Leest

Dit boekje is samen gesteld in 2012
en in eigen beheer vervaardigd door
Jos van Alphen
Rijksweg 120
4849 BS Dorst
E-mail: Jos@avalphen.nl